

“nova” C-1415 (acabada el 1860) s'adaptà a sobre mateix de l'antic traçat.

Tot el grup es va traslladar a l'inici del tram restaurat, caracteritzat pel llarg mur de contenció amb guarda-rodes que queda al costat sud i per un desguàs també recuperat i deixat a la vista.

Busquets continuà amb el discurs històric, ara al costat del monument. Ens deia que aquesta via va tenir un ús indispensable per comunicar les terres del Maresme amb el Vallès Oriental durant tota l'època medieval. I que ja s'han documentat algunes de les reformes d'època moderna. Així, la via va patir una remodelació important (d'uns 10 anys) l'any 1760 per ordres del Corregiment de Mataró, signada per l'arquitecte Josep Fontseca. Però un dels moments àlgids i inesperat de la seva explicació es produí quan mencionà Cerdà com a arquitecte que intervingué a la zona. Sí, sí,... el Cerdà de l'Eixample barceloní, perquè a mitjans del s. XIX es va decidir remodelar la carretera per millorar-ne el ferm i el traçat, i entre els anys 1849 i 1860 hi van intervenir els arquitectes Miquel Garriga i Roca i Ildefons Cerdà. Es diu que a Cerdà no li agradaven els forts pendents del camí de Parpers i va dissenyar el nou traçat que fou la C-1415.

Finalment, fou Miquel Gurrera com a director de la campanya qui detallà els resultats de la intervenció que s'ha fet entre els mesos de març i maig del 2010, seguint les directrius del darrer projecte iniciat efectivament l'any 2009. La campanya ha

tingut tres fases: desbrossament, excavació i restauració.

Com a novetats que ha aportat aquesta campanya es va destacar la troballa de la continuació del mur superior del sector, la col·locació d'un tub de drenatge soterrat i d'una bona capa de sauló per regularitzar el trajecte (i per minimitzar l'impacte de les torrentades), la troballa d'una possible bassa al sector inferior de la intervenció (l'estructura mostra parets revestides, però encara s'ha d'excavar; podria tractar-se d'un pou de recollida d'aigua de muntanya, segons es va dir), i l'excavació total d'un dels desguassos (el qual mostraria, almenys, dues fases constructives), mantenint algunes de les grans lloses de la coberta. Com a descoberta material (l'única!) es va mostrar una moneda de Josep Bonaparte acunyada a Barcelona el 1813. Fou trobada al desguàs excavat i es pot relacionar cronològicament amb l'amortització del desguàs durant la Guerra del Francès.

Esperem que el procés que ens ha conduït a la restauració del primer tram i que ha durat, si fa no fa, 10 anys, no sigui el mateix que el que ens espera en el futur. Si així fos, no només no veuríem en vida la finalització dels treballs, sinó que per desgràcia els qui ho veurien haurien de tornar a començar la restauració d'aquells primers trams que acabem de visitar l'any 2010. Siguem optimistes i no abaixem la guàrdia.

David Farell i Garrigós, arqueòleg

a la memòria de Lluís Parera i Cusí

Hi ha casualitats molt transcendents i una de molt important per a mi fou la que va comportar el conèixer en Lluís Parera. En el pis veí, al llogat pels meus consogres, hi tenia la seu el Centre d'Estudis de Sant Cebrià. En una de les nostres visites estiuenques, vàrem coincidir amb en Lluís Parera i Cusí, i així vaig conèixer el president del CESC.

El CESC, nascut modestament el 1992, amb la il·lusió i el treball dels 12 primers socis, i gràcies a la constància d'una persona excepcional, s'ha convertit en un dels centres d'estudis més actius del Maresme.

El proper 13 de novembre, se celebrarà la IV Trobada dels Centres d'Estudis del Maresme, organitzada, precisament, aquest any pel CESC. Desgraciadament en Lluís Parera va morir el 7 de setembre passat i, doncs, ja no podrem gaudir de la seva presència i bonhomia.



Des del Centre d'Estudis Argentonins, volem expressar el sentiment de condol a la família i companys per la pèrdua d'un entranyable amic, que restarà sempre present en el nostre record.

Júlia Lladó